

De Postryder verschynt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags.

Men schryft in te Tongeren by M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en by alle postdirecteurs.

Alle toezending van brieven, annonces, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

DE POSTRYDER DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlyk, 20 centiem.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centiem.

De reclamen, per drukregel 25 centiem.

TONGEREN, DEN 21 JANUARY.

Banket aan M. Dupeptiaux.

Men schryft uit Brussel : Eergisteren avond hebben de leden van het katholieke kongres van Mechelen een blyk van dankbaerheid gegeven aan hunnen leverigen sekretaris, M. Dupeptiaux, een der stichters van het kongres.

Te hier gelegenheid had er by M. Allard, Wolvengracht, te Brussel, een banket van 150 konverten plaats. De voornaemste tafel was voorgezet door M. baron de Gerlache; hy had aan zyne rechterhand de hert van het feest, M. Dupeptiaux, en M. de Theux aan zyne linker. Onder de aanwezigen bemerkte men verscheidene leden van Kamer en Senaet, een zeker getal geestelyken, eenige professors der katholieke universiteit van Leuven, afgevaardigden der komiteiten van al de provinciën, vertegenwoordigers der drukpers, enz.

By het nageregt heeft baron de Gerlache aan M. Dupeptiaux eenen toast ingesteld, waarin hy de talryke diensten herinnerde door dezen aan het katholieke kongres en aan de katholieke zaak in 't algemeen bezeten.

De redenaar wierp vervolgens een terugblik in de geschiedenis, handelende over het kongres van 1850, waarin de vryheden van België werden gegrondvest, en waer uit aller monden maer een kreet opging : « Vryheid voor allen en in alles ! » Hebben wy het regt niet aan de voor het grootste deel *niuewe* mannen, welke ons thans van uit de hoogte behandelen, te zeggen : « Zonder ons, zonder de mannen van » het kongres van 1850, zoudt gy niet zyn » waer gy thans zyt; dit bewind dat gy met » zooveel trotsheid en partydigheid tegen » ons uitoefent, zoudt gy zonder ons niet » hebben ! »

Deze woorden werden daverend toegejuicht. Ziehier nog eenige stukken uit de redevoering van M. de Gerlache :

« T is eene illusie en eene dwaling te gelooven dat de mensch in zich zelve de bronne der waarheid en van den vooruitgang vindt. Neen, men moet die elders zoeken. T is het licht niet dat ons ontbreekt, het stroomt ons van alle zyden toe; wat ons ontbreekt, is de regel en den toom, en dien toom vindt men enkel in zyn eigen geweten. Wanneer gy eenen mensch door den grond van zyn geweten vasthoudt, hebt gy niets vast; even als er onwetende barbaerscheden zyn, zyn er ook geleerde barbaerscheden en deze zyn de slechste van allen. Er zyn onder ons geleerden, welke schrikwekkende zaken zeggen, schryven en leeren, en dat alles in name van het vrye onderzoek. Men breekt, in name van het vrye onderzoek veel en snel af; maer wy zien niet dat men tot nu toe veel opgebouwd hebbe. »

Na zyne redevoering, welke herhaelde keeren door toejuichingen werd onderbroken, overhandigde baron de Gerlache, namens de leden van het katholieke kongres, aan M. Dupeptiaux het model van den zilveren beker, die hem ten geschenke zal worden gegeven.

M. Dupeptiaux zegde in weinige, maer diepgevoelde woorden, dank voor de hem bewezene eer en eindigde als volgt :

« Byaldien myne armen al de verzuchtingen konden omvatten van myn hert, dat overvloedig van dankbaerheid, dan zou ik u allen in dezelfde omhelzing aan het hert willen drukken, en u aldus willen bewyzen hoe gelukkig ik my gevoel my in uwe rangen te bevinden. »

De vergadering onthielde die hertroerende woorden met warme en herhaelde toejuichingen, welke nog verduubelden op het oogenblik dat baron de Gerlache aan M. Dupeptiaux den broederkus gaf.

Vervolgens stelde M. den burggraef de Kerkhove eenen toast in aan de vereniging der katholieken en graef de Theux aan de toekomst van het land en aan de katholieke jongheid, welke aan de werkzaamheden van het katholieke kongres heeft deel genomen. Op dien laetsten toast werd door M. Woeste geantwoord.

Het banket heeft van 5 tot 10 ure geduurd en alvorens te scheiden werd er eene geldinzameling gedaan ten voordeele van de weduwen en weezen der slagtoffers van de myn ramp te Dour.

Tongeren, den 20 January 1865.

Mynheer de Redakteur,

Daer is my nu iets aerdigs gebeurd. Gisteren avond kreeg ik eenen vierkantigen brief, het drolligste fatsoen dat ooit te zien was. Wat mag dat betekenen, dacht ik in my zelve? Wie heeft nu de zotte stip gekregen van my willen eenen brief te schryven en dat nog met een manneke van vyf centen er op? Ik kon dat in myn vyf zinnen niet loos worden. Het kortste was van dat aerdig ding eens open te breken. Ik vreef eens met myn lemp over myne brilglazen en oordeelde over myne verbaesdheit toen ik zag dat de brief geteekend was : *Heyden, opsteller van den Limburger*. Wat mag die aerdige jongen toch te vertellen hebben? Komt hy zich abonneeren aan den *Postryder*? De laetste karool die ik precies onder mynen tand had bleef my bykans in de keel steken!

Wilt gy nu eens weten wat M. de *Limburger* my schreef? Zoo iets gelyk dit : Gy, oude Tongenaer, hebt my beschuldigd van het masker van *Pastoor bonus* aan te nemen om het kleed der priesters te beledigen; maer de correspondentie van *Pastoor bonus* heb ik ont-

leendnenden *Waarheidsvriend* van St. Truiden; hem en niet my moet gy dus beschuldigen; *Vedette, Limburger, Tongersblad, Nieuwsblad* en al wat liberaal in Limburg heet, hebben gelyk van u voor al wat leelyk is uit te maken, en gy zyt verzocht van dat in den *Postryder* te zetten, want als het maer in den *Limburger* alleen staet dan wordt het niet gelezen.

Kanaraed *Limburger*, laet ons eens zamen rekenen. Gy hebt een uwe lezers eenen brief medegedeeld, geteekend *Pastoor bonus*, vergezeld van sommige bemerkingen die ontegensprekelyk voor doel hadden het kleed der priesters te beledigen. Brief en bemerkingen hebt gy gegeven, als komende van u; gy hebt er dus de verantwoordelykheid van opgenomen en wanneer gy u 's anderendaegs aan die verantwoordelykheid zoekt te onttrekken met de schuld op een vreemd blad te werpen, dan bewyst gy daerenboven nog dat gy behendig de proza uwer confraters plundert zonder hen te noemen, en voorzichtig en *retraite* gaet als men u rekening vraegt over hetgeen gy als uw eigen werk verkocht hebt.

Ik heb nog eene bemerking te maken. Peer *Limburger* geeft zich somtyds uit voor een katholyk blad. Dat is goed, denkt hy, om den loer te bedotten; maer wyl M. Heyden zich de moeite geeft van my te schryven, hoe komt het dat hy my niet geantwoord heeft op eenige punten die nogtans wel verdienden opgeklaerd te worden? Ik heb u by voorbeeld gevraegt, *Limburger*, hoe het komt dat gy, die als onpartydig wilt doorgaan, altyd in alle kiezingen de katholyke kandidaten bestrydt en de liberalen aanbeveelt? Daer antwoordt gy niet op en gy hebt groot gelyk. Indien er nog een lezer was die aan de strekkingen van den *Limburger* kon twyfelen, die zou uit zynen twyfel geholpen worden door den brief in denwelken M. Heyden zich beroept op de autoriteit van de *Vedette*, van het *Tongersblad* en van het *Nieuwsblad* wier leeringen bekend zyn en wier vaandel de *Limburger* volgt.

Allo, M. Heyden, zeg het meesterstuk eens op dat den 15^{en} January 1865, uit uwe pen gevloeid is :

Tongeren, 19 January 1865.

Mynheer de uitgever van den *Postryder*.

Uw nummer van 31 december II behelst een artikel geteekend : *Een oude Tongenaer*, my beschuldigende van, met eenen brief geteekend *Pastoor Bonus* uit te geven, het masker van *den laetsten genomen te hebben, om het kleed der priesters te beledigen*.

Om die ongrondige beschuldiging te wederleggen, antwoordde ik in den *Limburger* van 7 January dat ik beschieden brief met den *Waarheidsvriend* van 18 december, n° 110, 5de bladzijde, had overgenomen, en dat dus, indien iemand het masker van *Pastoor Bonus* aangenomen en de priesters beledigd heeft, het geenszins ik, maer wel een tyne katholyke slagbladschryver was.

Op myne terugwysing van opvolgenden zaterdag komt gy terug, met om uwen misslag openhartig te

bekennen, maer om op nieuw den *Limburger* te beelden in woorden waardoor uw weerdige en hooggeleerde medeschryver schynt uit te schitteren.

Ik laet een het eerhartig publiek over te oordeelen over de vruchtloze dankpers, die, hoewel overtuigd van hare ingehelde doolung, niet te min voortgaet in haren laster, met een het publiek te verzwygen dat zy eenen onschuldigen gelasterd heeft, met den naam van den pligtigen zorgvuldig verborgen te houden.

Ik meen dus beregtigd te zyn, Mynheer, van u te verzoeken dezen brief in uw eerstvolgend nummer te doen verschynen, opdat uwe lezers, en wie het verhoeden is liberale dagbladen te lezen, zich evenwel mogen overtuigen dat het niet zonder rede is, dat de *Vedette*, het *Tongersblad* en het *Nieuwsblad*, den *Postryder* voor vervalscher en leugenaar uitmaken.

De opsteller van den *Limburger* HEYDEN.

Dat is slap genoeg, zelfs om van eenen ex-professor eener zevende klas voort te komen. Wilt gy nu het fyn woord kennen? *Bruin Limburger* voert zich in het asch gereden; de vernieuwing der abonnementen heeft met nieuwaer 1865 veel te verlangen gelaten. Zyne kwade luim heeft hy niet kunnen inhouden en, *parole d'honneur*, ik zou honderd tegen een wedden dat hy zynen brief zou willen terug hebben.

Lezers, vergeeft het my, ik ben vandaeg zoo droog geweest als een kempstok. Het is de font van den *Limburger*. Alles goed nagedacht, moet ik nogtans te vrede zyn. Had M. Heyden my geen stof geleverd dan wis ik zoo veel als de Groote Turk wat ik vandaeg ging vertellen.

Een oude Tongenaer.

Om den *Limburger* meer bekend te maken met de politieke strekkingen van den *Waarheidsvriend*, deelen wy hieronder een artikel mede, welk wy aan onzen geachten confrater de *Gazet van Lier* ontleenen :

Inlichting over den zoogezegden klerikalen *Waarheidsvriend*.

In zyn nummer van 25 december 1864 deelde de *Lierenaar*, zegesierend, eenen brief mede van den *Waarheidsvriend* van St. Truiden dien hy zegde een klerikale blad te zyn. De kans was schoon; met klerikale wapens te klerikalen den kop inslagen! Dat was het! Eloch die brief van *Pastoor bonus*, die de lange geestelykheid beschuldigt van zich met de tydelijke magt buiten mate te bemoeijen, en zich in het tydelyk bestier uit geest van haetacht te willen indringen, en de lagere geestelykheid van grieven en misdaden beticht die haer den haet, het misprezen en den toorn dersamenleving verdienen enz... kwam ons al te verdocht voor om eenen waer katholyk blad ontlend te zyn; hierom schreven wy om inlichtingen naar St. Truiden en wy ontvingen uit laetstgemelde stad den volgende brief:

« De zoogezegde *Waarheidsvriend* van St. Truiden wil zich, welis waar, voor een katholyk blad doen doorgaan, maer hy is inderdaad een

DE WRAEK,

OF DE LAETSTE MOOR VAN GRENADA.

(Vervolg)

Door den broeder van het meisje, dat hy bemide, te dooden, had Don Raphaël niet meer gedaan, dan de voetstappen te volgen van Don Rodrigo, glorieryker gedachtenis, die held, dien men veronderstelde, het uitverkoren model van alle minnende jongelingen in Spanje te zyn. En was de Cid, die den vader van Chimene doodde, niet veel schuldiger?

Inez dacht er niet aan, om te onderzoeken, of de oorzaak, die den arm van den jongen Hidalgo van Burgos had aengespoord, ook heiliger was dan die, welke den roekeloozen kapitein van Grenada gedwongen had, tegen haer broeder het zwaard te trekken; want niets leidt tot meer drogedenen dan de hartstogten. Zy bomide Don Raphaël en was van zyn byzyn beroofd. Zy beweende haer broeder en had reeds een jaer lang om hem getreurd. Men verwonderde zich dus niet, wanneer zy somtyds, als zy de koralen van haren rozenkrans door de vingere liet gleden, hare *aves* met gebeden voor den geliefde afwisselde.

En Don Raphaël, — wat was er toch sedert zyne geheimzinnige verdwyning uit de kamer van Donna Inez van hem geworden?

De eerste gelachte van het jeugdige meisje was, dat hy, terwyl zy in slauwie lag, ontdekt, naer den een of anderen duisteren hoek van het hotel de Penafior gesleept en daer vermoord was, ten einde de onzekere kansen van een regterlyk

onderzoek te ontgaen. Maer als dit zoo was, welk belang noopte dan hare moeder, om haer ontrent zoo iets in onkunde te laten? De gravin de Penafior was eene te echt Spaense vrouw, om het genot dezer tweede wraek gering te achten. De eenige persoon ter wereld, van welke Inez eenige inlichting bekomen kon, was Juanita, en zy had dit meisje sedert den heilloozen nacht van 5 september 1619 niet meer gezien. In het kort, er was eene aenlegenheid, die natuurlyk in hare gedachten dien voorrang boven alle anderen verkrygen moest, en dit is dikwyls een heilzaam genesmiddel voor het hart. Had de afwezigheid in de ziel van Don Raphaël niet alle herinnering aan het schoone meisje van het plein Viva-Rambila uitgedoofd? Al deze denkbeelden bielden Donna Inez smartelyk bezig, en wanneer zy die eenige oogenblikken uit het oog verloor, was het slechts, om aan iets te denken, dat voor haer persoonlyk nog veel pynlyker was en zich in deze weinige woorden laet uitdrukken :

— Ik ben slechts zeventien jaer oud, en zal nimmer deze plaats verlaten.

Op zekeren dag, toen zy na den afloop der dienst in de kapel in droevig gepeins door de kloostergaleryen dwaalde, hoorde men buiten gerucht van stemmen en zweepgeklap, door het geklingel van belien aan de halzen van muilezels afgewisseld. Dit geluid deed haer beven, want daer, in het midden der eenzame bergen verloren en tot al de gestrengheid van voortdurend bidden verooddeeld, — was het inderdaad zeldzaam, dat een toon der buitenwereld den afgemeten klank van eenooflige voetstappen op den vochtigen vloer der kruisgangen of het geklep

der tot het g'bed roepen le klok verving. Menschelyke stemmen wederkloeken nu op het voorplein van het klooster. By dit ongewone voorval verspreidde zich een snelle blos over de bleeke wangen der novice, en haer hart klopte van gejaegde onrust, toen zy naer de plaats ging, van waer het geluid kwam, — betooverd als het ware door herinneringen en gewoontingen eener wereld, die een jaer lang voor haer niet bestaan had.

Op dien oogenblik kwam eene non in haest tot haer en gaf haer een teeken, haer te volgen. Het spreken met elkander was usmelyk volgens eene der kloosterwetten verboden.

Vol aendoening en vreugde spoedde zy zich, de non volgende, door de gangen, en bevond zich weldra in het sprekvertrek, eene sombere kamer, door ooterdom half vervallen en rykelyk met spinnewebben behangen. De eene helf was door een hoog yzeren hek, roud van roest en ouderdom, afgeperkt.

De geheele geschiedenis van het gesticht Santa Maria de les Sierras sprak uit dit vertrek, dat even als de onderaardsche gewelven, waer de dooden begraven werden, slechts by lange tusschenpooren geopend werd.

Achter het hek stond eene geslijjerde vrouw, in diepen rouw gekleed. Het was de gravin de Penafior. Toen zy haer sluijer ophitte, bescheen de zon door eene gebroken venster de hoofden van moeder en dochter. Wat moeten beide wel gevoeld hebben, toen zy op elkanders gelaet de sporen van verdriet en de wreede verandering waarnamen, die een jaer dier had achtergelaten!

Welligt werd het hart der gravin door iets, dat naer medelyden zweemde, bewogen; want

zy reikte haer kind door het hek eene hand toe, en dat kind op hare knieën vallende, drukte ik hand aan haer hart, hield die tegen hare lippen en beledte die met kussen en tranen. Er ontstond een langdurig stilzwygen, dat door Inez het eerst afgbroken werd :

— Ik schreef u, myne moeder, en nimmer antwoordt gy my.

— Ik ben zelve gekomen, myn kind, om u myn antwoord te brengen.

— Gy noemt my uw kind? O moeder! hoe verkwikt dit my! O! doe dit nogmaels. Zeg, dat gy my vergeeft, dat gy my niet bier zult laten, maer my met u nemen wilt! Ik zal in uwen ouderdom over u waken; ik zal u zoo lief hebben, dat gy ten laetste alles vergeten zult. O! indien gy slechts wist, hoe ik een jaer lang gewond heb, opdat gy medelyden met my hebben zoudt!

— Het is medelyden, dat my tot u voerde.

— Laet ons dan terstonk vertrekken, lieve moeder! Ik kan hier geen uer langer blyven. Ik voelde, dat ik sterven zou; ik verstik hier. Bedenk, dierbare moeder, ik heb geene roeping voor het kloosterleven; gy weet ik zou eene slechte non zyn en als eene versloekte sterven. O, laet ons gaen! Laet ons gaen!

Dus sprekende, kleemde zy zich krampachtig aan het yzeren hek.

De gravin hernam op kalben toon : — Ik ben bereid, u mede te nemen; het hangt slechts van u af.

— Zeg spoedig, wat moet ik doen?

— My den man noemen, die uw broeder vermoord heeft.

Inez gaf een hartverscheurenden gil, even als